

A close-up portrait of Tommaso Grossi, an elderly man with long, wavy white hair and a white beard. He has a thoughtful expression and is looking slightly to the right. He is wearing a dark patterned shirt. The background is a soft, out-of-focus green and yellow light, with a faint silhouette of a person's head and shoulders in the background.

Tommaso Grossi

PRINTUL
METAFOREI
LA CURTILE
METAFIZICII

TOMA GEORGE MAIORESCU

POEZII

(dincolo de cele șapte râuri)

Mânzul*

*Motto: „Codrule, codruțule
Ce mai faci drăguțule ?”*
M. Eminescu

Mânzule mânzule
Bun venit puiuțule

Mânzișor mânzoc
Mânzuleț de foc
Mânzuț de noroc
Maică-ta cu limbi de boare
Te ridică în picioare

Mânzulică mână
Cin'să te mai prinză ?

*Versiune postmodernă

Murgușor de murg-murguț
Alergând după căruț

Ești buimac și ud te clatini
Pui de prinț între noatini

Murguleț
Roibuleț Ciucărel
Strânjnicel
Cârlănaș
Tretinaș

Ori ești șarg
Ori ești corbean
Sau te pomenești bălan ?
Sau jârpan
Sau ghipan
Cu aprfum de măghiran ?

Ochii globuri de agave
Rătăcesc în lumi firave
Crești rotaș
Jugănaș
buiestraș sau lăutraș ?

Sau dârdală
Pe cărare de imală ?
Sau visezi la sanie
Mânz de piticanie
Cu găтели din ladă

Gata de paradă
Nuntă mare clopoței
Și o droaie de căței

Ești huțan sau ești tarpan ?
Ori fugaci sau chiar gonaci ?
Ești mustang
Sau ducipal ?

Ce visezi puiuț de cal ?
Să te urci în vârful de munte
Cu stea magică în frunte ?

Mînzule mînzuțule
Un'te duci căluțule ?

Va veni un vânt
și va smulge
și ultima frunză
va veni o noapte
va închide și pleoapa
stelei din urmă
dar eu voi scăpăra
o silabă dincolo
de orizont

Lecturile somnului

cumplite sunt lecturile somnului
imagini descompun
materia iluziei

trecerea e doar aparența visului

tu știi că umbra ochilor tăi
e singura mea realitate
chiar dacă memoria
patinează în alte oglinzi
mă reabilitează pădurile
chiar dacă garoafa sfârcurilor
imi decolorează buzele
și sub piele migrează

populații de termite
nu mă închin trecerii

chiar dacă dorința mă zvârle
în delirul simțurilor
și cearceaful ud de ploaie
se usucă de șoapte
știu: e materia iluziei

reține:
cometele traversează noaptea
fără să privească înapo
nu sonda absențele
timpul îl măsoară doar
stelele fixe
ele ard în cercuri de arbori
securitatea mea e în ochii tăi
în umbra lor nețărnută speranța

și dacă mă întrebi
de ce descompun
materia iluziei în gesturi pădurile în cercuri
bombardamentele stelare în silabe
și de ce împărtășesc
tristețea antropofagilor
când scrutează viitorul
reține:
trecerea e doar speranța visului
dacă nu vom ști
să facem necesara distincție

între *a trăi* și *a exista*
și vom viola mai departe
teritoriul sentimentelor personale
hamacele legate de trunchiuri
se vor desface din nodurile lor
și ne vom prăpuși fără urmă
în abisul lipsei de memorie

1986

Calul albastru din conul de umbră

A

M-am regăsit cu ideile
trimise la hibernare
gol gol gol
caun ceaslov cu litere smulse
și n+am observat când
în jurul creierului meu a crescut
o translucidă și superbă colivie
acum sunt de-a dreptul uluit
nu-mi pot explica nici cu ajutorul silogismului
(care-i mai mult o simplă inegalitate aritmetică
decât un apanaj al teoriei mulțimilor)
cum de a irupt din mine cu coada fluturând
în ciuda climatului de somn dirijat

umbra acestei idei ca un cal albastru
umbra acestei idei se vede văromatică
și de-a dreptul somnambulă

B

Desigur a rătăcit mult
printre circumvoluțiuni
până a început să umble noaptea pe acoperiș
în loc să doarmă în puful moale
al patului confraten
a rătăcit mult printre baraje-slogane-capcane
noaptea fie și pe lună plină
pe coama țuguată a umbrei
și când nechezând de fericire
că luna e un triunghi isoscel rațional
în ciuda tuturor decretelor care o officiează
în forme elipsoidale
și a edictelor trenuri-abator vizând holocaustul rasei
cabaline
el știa că a reputat o istorică biruință
asupra somnului

C

Totuși
ar fi o eroare să credem
că treaz înseamnă negreșit
să umbli noaptea pe acoperiș
poți hoinări și prin canale de scurgere
ale orașului
sau poți dimpotrivă sta liniștit pe o margine de apă
cu o nua și un cârlig

prins de firul de smoală smuls
din coada pintenogului
a fi treaz nu înseamnă negreșit
că trebuie să sufli
în trâmbițe de argint ca să cadă dintr-o dată
toate zidurile
dar probabil să nechezi de fericire
când soneria taie liniștea în două
ca un joagăr
și tu nu știi
ce noi capcane ale somnului
te așteaptă implacabil
după ușă

D

Un cal cosind câmpul
cu molarii galbeni de nicotină
sau sperind peștele argintiu
din șuvoiul de păcură
sau ștergând cu coama
praful de pe galaxia alfa
sau lăsându-se cu aripile lipite
de trupul umed
absorbit de tăcere
de vidul cosmic
ca să întoarcă ecoul copitelor
spre trunchiul isoscel al lunii
și de aici ca un tropăit galactic peste bolțile
canalelor subterane
ca un ecou al zborului nemărginit
ca ecoul unui strigăt de eliberare

al ideii din conul de umbră al iernii
al aceleași idei văratice
care nu vrea să doarmă
al aceleiași idei
cu care m-am pomenit dintr-o dată nu știu cum
zburând ca un cal albastru fără frâie
pe-această hârtie eviscerată

Selena mirabilis

dacă m-ați întins pe punte
ca pe o masă de disecție
cu palmele bătute în cuie
cu un căluș în gură
și vreți să-mi ănfigeți în inimă
ca unei păpuși de ceară magică
un pirin înroșit
să nu mai pomenesc nici în gând
delirul busolei
și deriva drumurilor debusolate
și mă fericiți cu apelative ad-hoc
Serenisme Excelență Năpârcă
în timp ce purtând orgolioase pălării cu pene de păun
dați roată cerbului împăiat
și scărpinându-l între coarne

scandați peripatetizând

*„ve-niți pi-rați să ne-n-vățați
în a-bor-daj să fim stă-pâni
sun-tem co-pii năs-cuți bă-trâni
să ne-n-vă-țați să fim stă-pâni”*

și iar apucați foalele să înroșiți piroane
împlețiți leagăne-sicrie din răchită sau studiați cântând
aplicarea teoriei mulțimilor
în recuperarea corăbiilor eșuate
dar eu stau răstignit pe masa de disecție
privesc frânghia întinsă între catarge
plămâni pești caracatițe viscere și rinichi
agățați în cârlig de rufe
se leagănă în spleenul unui vânt de pupa
și răstignit pe o punte plutitoare mă gândesc că
un petic de pătrunjel în curte
face mai mult decât întregul sol galactic
chiar dacă am virat ancora
și corabia a pornit cu toată forța
sistemelor sale electronice
cu aceiași play-boy bronzați la bord
într-o geometri invariabilă și mereu corectată
spre grădinile suspendate ale intergalaxiei
spre Paradis City
Euromondia
Selena Mirabilis
ș.a.m.d.

1981

Hipnogogie

Când algonchini albaștri
lemuri și semizei
ne vor pofti la nunțile secrete
pe pânze și corăbii
heraldici sibiline
se vor umfla ca zborul de erete
Pterodactili păroși
cu ochi parabolici
ne vor veghea din spații
clepsidre hipnogogic
vor cerne în nisipuri
cosmogonii
din alte generații
Epave exaltate și-arhangheli epileptici

putibondând obsesii sexulae
vor celebra ritos în capul mesei
elipsele și formele ovale
E însuși tâlcul magic al calului troian
răscumpărat de-o hetairă anonimă
ca depășit înghețul la 0 absolut
să fie doar
când nunta se animă
și-atuncea populații de manechine albe
alunecând pe axe abisale
vor preamări delirul paralogic
și drumul
 aparent
 pe verticale

1975

Culori

Caprele, caprele
Urcă din greu
Golgota, golgota
Din sufletul meu
În frunte
Se cațără
Țapul Sabin
Coarnele lui
Coroană de spini.
În urmă-i trufașă
Trece
Preamândra
Aleasă-ntre oarbe
De Sâmbra.
Crăița-i a treia
Cu crucea
Preablânda.
În salturi
Înceie

Urcușul
Bolânda.

Copita din față
Pipăie drumul
Cerbice călca-vor
Necumul
Nicumul
În stinse priviri
Fixate-nainte
Lucesc-doar
Pâcloase
Aduceri-aminte.
Degeaba miraje
Siuș-curcubeu
Nu-i țara culorii
În sufletul meu

Golgotele nu-s
Osuar de sorginte
Ci culori putrezite-n
Cuvinte.
O capre
Cu ochii întorși
În abis
Orbirea-i
Desigur
Un alt
Paradis.

1988

Un ochi zburând

noaptea
pocnesc
icoanele
zboară
prin tăcere
câte-un achi
de sfânt
cine
măsoară
toanele
obiectelor
pe-acest pământ
în cimitirul Belu
s-a ocupat
și ultimul

loc
așteaptă
în schimb
noi crematorii
purificați-vă deci
prin foc
și veți pluti
prieteni
ca norii

căci altfel
ce-am mai avea
de sperat
în sihăstria noastră
colectivă
dacă nu
în rând
disciplinat
așteptând
salata de andivă
sau fluturând
uralele pe buze
vreun sol
al neguroaselor planete
ce-i drept
hălăduite de meduze
dar falnic în
orbirile secrete

când în pământ
nu-i loc a ne întoarce

când tigvele-s zvârlite
în betoane
refuz de goluri
funigei de pace
văzduh turnat
în splendide canoane

atât

noi basmelor nu le-ncheiem
sfârșitul
- un ochi zburând
- înseamnă-un început-
căci dacă-n lume
va dispărea mitul
Cuvântul însuși
va rămâne
mut

1978

Drumul

Eu nu vând și nu cumpăr
Cenușa Crucii pe care a-i fost răstignit
Dar ca martor al acelei
Dramatice crucificări
Am dreptul moral să afirm
Că aceea Cruce
N-a putrezit în pământ
n-a fost tăiată-n așchii-talisman
și n-a fost mistuită de flăcări
Imediat după ce El
A fost coborât și pus în lințoliul alb
Pe Cruce a fost ridicat Celălalt
După săvârșirea Acestuia
Crucea a fost preluată de Altul

Și-n fiecare clipă de Altul
Până-n vecii vecilor

De aceea vă spun vouă
Eu nu vând și nu cumpăr
cenușa Crucii
ci doar martor
al trecerii ei de la Unul la Altul
vreau să vă rog
vă vă împăcați cu gândul
vă nimeni nu poate fi salvat
de Drumul Golgotei

Tabloul dinamic la început de mileniu

Aleargă vaci nebune
Mugind peste Europa
Piei satană – strigă
Starețul Cleopa
Piroane ruginite
În inimi de cârpe
Marionete își caută
O nobilă starepe
Strigoii moroii
Vin în șiraguri
Ungeți geamuri și praguri
Cu gaz și mujdei

E noapte de Sfântu Andrei
Speriați pompeianii
Se scoală din lavă
Să sară drept

Strigoi mororii
Vin în șiraguri
Ungeți geamuri și praguri
Cu gaz și mușchi
E noapte de Sfântu Andrei
Speriați pompeianii
Se scoală din lava
Săsară drept într-o
Oglindă concavă
Balenele nopții
Din cupe să adapă
Lupi în cagule
Înotă sub apă
Imobil stă centrul
Roții de car
Luna-bolid s-a oprit
Într-un par
Jongleurii de fisc
Licitează creațe
Bocancii cu țintă
Se-nfundă-n speranțe
Cum se mai schimbă
Măști și proiecte
Omul clonat
Zâmbește-n prospecte

Ajută transplantul
De creier sicofant ?
Măsori cronometric
Tranziții-n neant ?
Cu pocnet de bice
Și-n zgomotul capselor
Interferențele
Bruște sinapselor

Când becuri de-alarmă
Pâlpâie-n Mall
Pe străzi se multiplică
Regele gol
Ruleta rusească
Rulând era coxului
Cere-autonomia
Nonparadoxului
Stanislawski dormea
Cu păduchioșii-n azile
Dar arta n-o aflu
În jocul de bile
Autenticul nu-i
Real-informație
Ci harul turbat
Ci starea de grație

Unul in trei

Pe un camp nesfarșit
in halate lungi de in
Moise si Mahomed rătăcesc
fără o directie anume stabilită
ei caută crâmpie / zdrențe / sfărămituri
de copii
sfartecati de bombe

Aș extinde metafora lui Evtușenko
convocându-l la răscolirea spațiului
și pe Isus
intregind astfel un sens cu care
sunt sigur
prietenul meu poetul rus
va fi de acord

Deci pe nesfârșita pustietate de sticlă
luminată când de-un soare muiat în sânge
când de-o lună îngălbenită de spaimă
Cei Trei
Moise, Mahomed si Isus
(după ce Unul-Unicul a fost sfâșiat în trei
Și arealul sufletesc parcelat)
caută împreună
însângerate ciozvârte de prunci

Ei știu:
fără recompunerea întregului
nu poate exista resurecție
Doar într-un târziu
când umbrele se vor lungi
Cei Trei își vor da seama
că sub pașii desculți
scrâșnind cioburi de sticlă
nu zac numai rupturi de copii
ci ciopârțită
insăși făptura lor

Că de fapt
căutând împreund frânturile celor ce
n-au apucat să pipăie viitorul
(ca recompunându-le să le restituie vieții)
Ei își reintregesc Sinele sfâșiat
redimensionând la statura originală
Unul-Unicul
fără-nume fără chip
din toate din toți
din fiecare Indivizibilul.

Insomnie semantică

demența cuvintelor supraponderale
alergând spre panglica întinsă la finalul cursei
retorica anxioasă a convențiilor
incercând canonul pe mai multe voci
silabe eviscerate scandate unison
metamorfoza insignifiantului în personalitate
codul ambiguu al conversațiilor mondene
căutând fața ascunsă a fonemei
seductia reconfortantă a discursului public
tranchilizând revoltele spontane
apologetica provincială a sintagmelor notabile
petalele decolorate ale vocabulelor
plutind stângaci ca un nor inutil
cuvinte întoarse pe dos

ca o haină prea uzată cuvinte stresate
schilodite
rupte în două
violat de sens
împleticindu-se bâlâindu-se
cuvinte muribunde
contur netrupesc
rătăcind dezarticulat gura plină de pământ
piatra tombală tăcerii
cimitir semantic fosilizat
depozit de speranțe calcinate
iluzii descompuse-n putregai
pietrificate-n pulberea oaselor

Acarianul auriu

De un timp în coace
La o palmă de colțul ochiului stâng
A început să atârne un fir
Mai târziu s-a agățat de el
Căutând să se legene
Un păianjen auriu

Am încercat să-l înlătur printr-un
Gest ferm
Dar mâna mea n-a bătut decât aerul
Am crezut apoi că e probabil
Un fir de păr rebel
Si razele soarelui răsfângându-se
Îmi creează halucinații vizuale

Dar păianjenul auriu
Apărea și la cerul înnorat

Oculistul mi-a făcut un fund de ochi
Dar n-a găsit ce să sfideze normalul
De altfel la sfârșitul vizitei
(După ce a tăiat factura)
Mi-a mărturisit ca el însuși
Vede uneori în colțul ochiului
(Când stâng când drept)
Un fir atârând probabil
tot un acarian

Dar nu-i dă nicio importanță
Și mă sfătuiește
Să-l trec și eu cu vederea
Căci
Nu-i așa domnul meu
Câte nu ni se par că apar
Fără să existe măcar ?

De Sânziene

Arcuri de triumf din papură verde semeață
și cununi de sulfină culeasă pe ceață
cortul întins până-n fundul livezii
și orzul gălbui prin febra amiezii
și nunta pupilei de brigadier
în aer junghiatul țipăt de vier
tarafu-l acoperă abil și subtil
 „hai cu mine
 drag copil

să ne dam în ringlișpil”
vecinul (care a trăit cu maică-sa până
la înhumare)
și-a scos chelia în soare

la metalo-casnica din nou inventar
pentru „reșezat,
(sodă ? lemn ? mânzat ?
doar nu se scoate la mezat un cnezat !)
în baltă nu se scaldă nimeni
de Sanziene e zi rea de înec
în pădure școlarii se întrec
avizi
„cine adună-n butoaie mai multe omizi ?”
Piki (cel care a mâncat nasul și urechile
frațiorului-sugar) se-ntrece și el cu Bălan cel buzat
„carele sparge geamuri mai multe la accelerat”
(neapărat cel internațional de Ruse)
strigarea de nuntă de la 800-n sus e !
apa nu curge
grădinile au ajuns în stare litică
primarul cu intarziate pasiuni arheologice
dezgroapă o vatră neolitică
numai ovăzul în câmp
și vidrele dorm tâmp

somn de sărbătoare
satul poartă flori la pălărie
și în gât ștergare
 „hai cu mine
 drag copil
 să ne dăm în ringlișpil”

armăsarul acvatic
sălbatic
dezlănțuit
infin
apocaliptic
ridicat în picioare
târând planeta
pe-o coamă de val
spre lagărul spaimei final
de exterminare

Teama

unde
în subconștient sau aiurea
pitită
galbenă
în zeghe
stă de veghe
gata să tremure
frica
de angoasa din noi
de cutremure
de război
de excomunicare
de necomunicare
de acel tsunami al urii

Plural

S-ar putea să n-am totuși dreptate
că nimeni nu mai caută țap ispășitor
că singularul s-a epuizat pe tarabe ciudate
în fum de oase sau cârlige de-abator
ca azi complexul de vină se numeste plural
colac de salvare pentru ce-a fost și ce este
că radiosul Maine nu-i decât un prea lung discurs
inaugural
mereu identic cu sine-n festine agreste

și timpul de observație s-a umplut de private
orașe subterane saltimbanci și cisterne
nu se mai lansează Ciclon B din aerostate

focoase de neutron așteaptă soluții eterne
nimeni nu mai mână convoaie de oameni sau vite
totul se dirijează pe terminale de calculator
am renunțat să ne pierdem iluziile-n vagoane
plumbuite
rătăcind linii moarte-n viitor
azi totul e mult mai simplu mai răspicat
clarobscurul s-a topit în noapte sau zi
cum spune Elytis - pretutindeni rahat
rahat în jos și sus cine știe ce-o fi
nu-mi plac întrebările ca niște săli de-așteptare
și nici răspunsuri-fregate dispărând pe unde
lumea e-o imensă pistă de decolare
cu avioane zburând în neunde
s-ar putea să n-am totuși dreptate
și-om urni acest timp aparent sculptural
chiar dacă-l împingem pe roți cam pătrate
căci dreptul la viață se numeste plural

1982

Labirint

nu umbăm după carul mare al iluziilor
ghitara electrică ne țipă iubirile
dar mai mult absența lor împrôscată cu var
romantici demitizăm sexul
lipim petice false pe blugii de văcar
inimi galbene și frunze roșii pe coate
și visul e-un petic colorat
pe latrina publică poate
purtam doliu universal sub unghii
pentru adevărul cu neutron sau entropică
nu credem în geriatrie socială
în manichiură filantropică
în farduri politice

în pomezi cuvioase
în slogane învieri futurologie
în elixire miraculoase
nu ne târâm după carul mare al iluziilor
numai că potecile noastre umblate-neumblate
încurcate în paienjenișul social
nicăieri nu ies în spații curate
și nu găesc ieșirea din labirint
și vai
cum să trecem prin mări de absint
și cum să călcăm cu cizme de geambaș drept peste fără marginea
tristeții
din sufletul nostru
încă pătimaș
inca trufaș
încă nu sinucigaș

1977

Tineretea mea

În ce depărtări
în ce lume antică
te-ai pierdut
sărmana mea tinerețe antică_

(Aripi albastre
nemărginit univers
zbotr infinit spre astre și vers)
Secole
ziduri de ceară
timp răstignit imprecis
ceasornic invers
rătăcit paradis
Ca în neguri contururi se șterg
cu glezne bătute în fiare alerg

Înapoi ?
Înainte ?
Nu știu...
Totul rădună
gol de sicriu
se sfărâmă în vid
se destramă

Caut și mi-e teamă

Unde-i cadavrul ?
Pe umeri cine-l duce
sus pe o vânătă cruce ? Unde și Cine mi-l poartă
spre pecetluita de 7 ori Poartă ?
Înapoi ?
Înainte ?
Atât m-au rămas doar: cuvinte.
Timpane de plumb
gâtleje strivite
ochi de sticlă umplute orbite.
Cine
dar Cine
îmi poate răspunde
Tineretea mea unde e unde ?
Cine mă poate dar duce
Iar mormântul cu vânătă cruce ?

(Aripi albastre
nemărginit univers
zbor infinit spre astre și vers)

Au albit nopțile

Și dacă-ți spun: nu se mai poate
e pentru că au albit nopțile
și sensurile au rămas descoperite
e pentru că s-a comis un atentat la cuvânt
și ideile au rămas goale
ca niște statui fără formă
Și dacă-ți spun nu se mai poate
cel care a înjunghiat cuvântul
și-a prins de omoplați aripi
iar cel care poartă cuțitul în spate – aplaudă
Și dacă-ți spun: nu se mai poate
e pentru că sensul a rămas în afara cuvântului
rătăcind orb între gestul mecanic și ștreang.

1970

Melci

melci cu antene zdrobite
cară în spate
spirala vieții lor lunecoase
bâjbâie spațiul
căutându-se

oameni purtând pe umeri
povara potecilor încurcate
rătăcesc spațiul
căutându-se
cum dâra de salivă argintie
a melcilor cu antene zdrobite
omului îi pavează urma
surâsul oncogen
al disperării

februarie 2008

La Zidul Plangerii

Și-a culcat pe o bancă arma „Uzi”
Și-a suflecat cămașa kaki
Și descifrând tainice indicații grafice
a început să-și înfașoare pe antebraț
benzile negre.
Poate ca Dumnezeuul părinților săi
a rămas la Auschwitz sau aiurea
Poate nici Dumnezeuul copilăriei sale
incă n-a revenit din exil
dar și-a legat pe frunte
cutiuța neagră cu porunci
și cu bocancii grei de pulberi s-a apropiat de Zid
O Doamne ajuta-mă să-ți indeplinesc poruncile

(și nu în ultimul rând legea aproapelui)
se ruga soldatul leganându-și trupul deșirat în
fața Zidului
Dacă lacrimile vărsate la Zid s-ar aduna,
picătură cu picătură cel mai greu fluviu
al lumii ar porni de aici
Dacă din fiecare dorință rostită aici s-ar
aprinde măcar o flăcăruie de opaiț ar fi atâta
lumină în lume că n-ar mai încăpea
nici măcar umbra
firului de iarbă

Ajută-mă Doamne să prefac nisipurile
în livezi roditoare și lumina Ta în dragoste
pentru aproapele meu
Îți mulțumesc o Doamne pentru pământul acesta sfânt
de unde nu mai pot fi gonit (nici în convoaie de abator
nici ca un Câine de pripas)
numai pentru ca sunt ceea ce sunt
Și dacă Tu ești ceea ce ești ajută Doamne
ca iubindu-mi aproapele ca pe mine insumi
să mă iubească și el la fel. / Amin.

Haosul - ordinea maxima

1

Haosul e ordinea maxima
într-o dezordine absolută

2

Dragostea e starea de fluidizare a Sinelui
când acesta se revarsă în Celălalt.

3

Adevărul e absenta alternativei
Minciuna artistică - dimpotrivă

4

Arta este drogul prin care
Eul amețit
Se aruncă într-un Timp ideal

5

Unde incepe clonarea
Agonizează metafora

6

Iubirea e iezerul Sinelui
Irupt în havuz
Să lege pământul de cer

7

Poezia
orgasmul stării de grație

8

O sămânță albastră
a rătăcit în mine vijelia oarbă
și-a crescut peste noapte
într-un ochi imens
să to soarbă

9

Bolnav sunt de tine
Oracol cu lancea în inimă
Otravă și foc imi curg în vine
Doamne, o Doamne, ține-mă

10

Pe drumul vietii
Călătorule
Moartea
Nu-i decât

O haltă de ajustare

11

Fluturii - petale căutând Țara Florilor
Florile - fluturi incremeniți
În zădărnicia căutării

12
Câmpul vizual al poetului
Roată de bronz
Spațiul dintre cuvinte
Rostogolind
13
Din când în când
Mă reintorc la mine
la izvod
să mă confrunt
sau pur și simplu să văd
daca mai SUNT
14
Ne pavăm drumul cu iluzii
și ne înghit gropile
15
Frecvența ideilor altora
Ca să le găsim pe ale noastre
16
Tăcerea albului –
Albine înghețate în faguri
17
Am reinventat oiștea cu dublu sens
Să înhăăm caii la ambele capete
Fără nici un risc de a greși
Direcția
18
Prezentul –plasma atomiștilor
Apoape nici n-a apărut
Când vezi bine
Nu-i

19
Suntem și nu suntem vântul despre noi înșine
Între real și oniric
Veveriță rotindu-se Într-un cerc de foc
20
Poezia e ieșirea din sine a Sinelui
pentru a se revela și a se regăsi în Cuvânt.
21
Poemul e spovedania poetului
În speranța vieții de apoi
22
Dacă poezia e lacrima de fericire
a Creatorului
Muzica e rugăciunea lui Dumnezeu
să îmblânzească fiara din om

.....